

**„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“ (1 Sol 5,5)<sup>1</sup>**

Světlo bylo odjakživa symbolem života. Každý den očekáváme svítání jako předzvěst nového začátku.

Téma světla se objevuje v dějinách národů i ve starověkých náboženstvích.

Židovská tradice slaví svátek světla zvaný *Chanuka*, který připomíná znovuposvěcení jeruzalémského chrámu a osvobození od pohanských kultů. Muslimové zapalují svíčky na svátek narození proroka, arabsky *Mawlid* nebo turecky *Mevlid Kandili*.

Svátek *Diwali*, jehož název znamená řadu světél, původně hinduistický svátek, slaví také různá indická náboženství na oslavu vítězství dobra nad zlem.

Pro křesťany je Ježíš Kristus světlem, které osvětluje temnotu světa.

Světlo je tedy hodnotou plnou symboliky, která představuje přítomnost božského, dar pro lidstvo a zemi.

**„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“**

Jaké jsou však charakteristické rysy synů dne? Jedním z nich je, že „nepatří noci ani temnotě“. Zřeknutí se spánku, netečnosti, spočívá v rozhodnutí zůstat bdělý. Je to rozhodnutí lásky prožívat a žít naplno přítomnost.

Apoštolova naléhavá výzva adresovaná soluňskému společenství tedy zní: bděte společně, zřekněte se jakékoli netečnosti a lhostejnosti. V době, kdy lidstvo obzvláště potřebuje světlo, mají ti, kdo nepatří noci, za úkol osvětlovat vztahy mezi lidmi, a to v neustálém sebedarování, aby vírou, láskou a nadějí zviditelnili přítomnost Zmrtvýchvstalého, jak píše apoštol Pavel (srov. 1 Sol 5,8).

A dále je třeba pěstovat bližší a opravdovější vztah s Bohem, hlouběji se ponořit do svého srdce, nacházet chvíle pro rozhovor s ním formou modlitby,

---

<sup>1</sup> Český ekumenický překlad.

uvádět do života jeho slovo, které právě toto světlo rozsvěcuje.

### **„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“**

Můžeme si někdy i zvyknout žít v temnotě svého srdce nebo se spokojit s mnoha umělými světly, s různými přísliby štěstí tohoto světa, ale Bůh nás neustále volá, abychom v sobě nechali zazářit jeho světlo a dokázali se pozorně dívat na lidi a události tak, abychom zahlédli zářící výšivku.

Máme usilovat o to, abychom neustále činili rozhodnutí, která nás přivedou ke znovuzrození, rozhodnutí přejít z temnoty ke světlu. „Křesťán nemůže utíkat před světem, skrývat se, anebo považovat náboženství za soukromou záležitost,“ píše Chiara Lubichová. „Žije ve světě, proto má odpovědnost, poslání vůči všem lidem: být světlem, které osvětluje. I ty máš tento úkol, a nebudeš-li tak činit, budeš neužitečný jako sůl, která ztratila svoji chuť, nebo jako světlo, které bylo zastíněno.<sup>2</sup> (...) Křesťán má tedy nechat pronikat světlo, které v něm přebývá, být ‚znamením‘ této Boží přítomnosti mezi lidmi.“<sup>3</sup>

### **„Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“**

Bůh je světlo a mohou ho najít ti, kdo ho hledají s upřímným srdcem. Ať se stane cokoli, nikdy nebudeme odděleni od jeho lásky, protože jsme jeho děti. Jsme-li si tím jisti, nebudeme překvapeni ani zdrceni událostmi, které nás mohou rozrušit.

Letošní zemětřesení v Turecku a Sýrii, které si vyžádalo více než 50 000 obětí, obrátilo vzhůru nohama životy milionů lidí. Ti, kdo katastrofu přežili, celá místní společenství i společenství v jiných zemích, byli světlymi body, které se snažily přinést okamžitou pomoc a úlevu těm, kdo ztratili své blízké, domovy, všechno.

Temnota nikdy nemůže přemoci ty, kdo se rozhodli žít ve světle a vytvářet světlo. Pro nás křesťany to znamená život s Kristem uprostřed nás, přítomnost, která umožňuje hojit životní rány, která navrácí naději, která nám umožňuje přebývat dál v Boží lásce.

*Patrizia Mazzola a tým Slova života*

---

<sup>2</sup> Srov. Mt 5,13-16.

<sup>3</sup> Ch. Lubichová, Slovo života na srpen 1979, taktéž v *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 145-146.

